

saa stort Beløb var anvendt til Fordel for de ubemidlede, yde det for de ubemidlede efter § 1 beregnede Tilskud til Dækning af den første Foranstaltning. Det er en Fortolkning, som var nødvendig, og som var hævdet paa Forespørgsel fra to Kommuner, Rønne og Frederiksberg, og som altsaa har været gennemført. Det var ikke om denne Ordning, som Folketinget havde givet positivt Udtryk i sit Forslag, at det høje Landsting nærrede de Betænkeligheder, som fremkom i dets Ordførers Udtalelser, men det var overfor det Forhold, at Kommunerne kun kunde opnaa Statstilskud til saadanne Foranstaltninger af almindelig Karakter, naar de var i Stand til at foretage denne Sondring. Og det høje Landsting fulgte Ordføreren's Opfattelse paa den Maade, at det erkendte, at det vilde være vanskeligt at stille Kommunerne saaledes, at de nødvendig skulde foretage denne Deling for overhovedet at kunne faa Statstilskud. Derfor foreslog man at vende tilbage til det af mig oprindelig stillede Forslag, idet man i øvrigt godkendte den af mig hævdede Fortolkning af den gældende Lov. Overfor dette Forslag kunde jeg selvfølgelig med mit Kendskab til Folketinget ikke sige andet end, at jeg antog, at dette ikke vilde volde nogen Vanskelighed hos de to Partier, som stod Lovforslaget nærmest, og som ved dets Fremsættelse havde ydet Tilslutning til denne Tanke baade i Fjor og i Aar. Jeg formoder, at ogsaa det høje Landstings Ordfører derefter paa en eller anden Maade er kommet til den Overbevisning, at der heller ikke i hans Parti vilde være Vanskeligheder ved den foreslaaede Ordning, og derefter er det altsaa, at Ændringen er foretaget, idet den Begrænsning af Statstilskuddets Størrelse til 1 Mill. Kr., som var indsat i Folketinget, og som jeg selvfølgelig heller ikke kunde nære nogen udpræget Sympati for, er bortfjernet.

Jeg maa ud fra disse Synsmaader mene, at Lovforslaget nu har en Form, der bør tilfredsstille alle, og kan derfor paa det bedste anbefale dets endelige Vedtagelse her i Tinget.

Jensen-Sønderup: Som ærede Medlemmer vil have set og nu hørt, er Venstre i Udvalget enigt om at gaa med til at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Ogsaa jeg vil anbefale dette. Men jeg ønsker samtidig at udtale baade min Forbavelse over og Beklagelse af, at man i Landstinget har fundet sig foranlediget til at foretage Ændringer i Lov-

forslaget og specielt den Ændring, som nu har været Genstand for Omtale. Og jeg kan sige straks, i hvert Fald for mit eget Vedkommende — jeg ved ikke, i hvor høj Grad det gælder for andres Vedkommende —, at den eneste Realitet, der er i Ændringerne, nemlig at Begrænsningen til 1 Mill. Kr. ikke er indsat, tillægger jeg ikke nogen nævneværdig Betydning. Jeg tror, at den Omstændighed, at Kommunerne skal ofre 2 Mill. Kr. for at faa 1 Million, giver den fornødne Garanti for, at Kommunerne ikke flottes sig mere, end nødvendigt er. Jeg tror, at denne Million vilde have været tilstrækkelig. For saa vidt har jeg ikke personligt tillagt dette med Begrænsningen nogen Vægt. Jeg forstaar Lovforslaget — med de Forklaringer, der er givne af Ordførerne baade i Landstinget og i Folketinget og af Ministeren i Landstinget og nu her i Folketinget — saaledes, at der ved Forandringen ikke sker andet end, at Begrænsningen til 1 Mill. Kr. ikke er der mere.

Jeg maa tilstaa, at naar jeg baade er forbavset over og beklager, at man i Landstinget har foretaget denne Ændring, er det maaske noget en formalistisk Betragtning, jeg lægger til Grund, men Formerne har selvfølgelig ogsaa deres store Betydning. Naar der i Lovforslagets § 6, 2det Stykke, som det nu er affattet af Landstinget, staar: „Af Kommunernes Udgifter ifølge denne Lovs §§ 1 og 2 vil derefter henholdsvis to Trediedele og en Trediedel blive Kommunerne godtgjort af Statskassen“, er det en saa klar Bestemmelse, at ingen vil kunne tage fejl af, at der staar, at med Hensyn til de Foranstaltninger, som en Kommune foretager i Henhold til Lovens § 1 — det er Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede Beboere i Kommunen — faar Kommunen godtgjort to Trediedele af Statskassen, og med Hensyn til alle Foranstaltninger, der er foretagne efter § 2 — dem, der kommer alle Kommunens Beboere til gode uden Hensyn til, om de er mere eller mindre vanskeligt stillede paa Grund af Dyrtiden —, faar den godtgjort en Trediedel og ikke mere. Der er ingen Tvivl om, at saaledes burde Ordene forstaas.

Men nu har man i Landstinget indsat de Ord, jeg har læst op, og den ærede Ordfører og Minister siger: Ja, men de skal ikke forstaas saaledes, som de lyder, derimod modsat, nemlig derhen, at Kommunerne ogsaa kan faa $\frac{2}{3}$ af de Udgifter refunderet, som er en Følge af Bestemmelsen i § 2. Jeg synes ikke, Rigsdagen